

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการศึกษา

การศึกษาปัจจัยจูงใจที่มีผลต่อการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการในฝ่ายผลิตของบริษัทเอส.เอ็ม.วี. (ไทยแลนด์) จำกัด จังหวัดลำพูน มีระเบียบวิธีการศึกษาดังนี้

ขอบเขตการศึกษา

ขอบเขตเนื้อหา

การศึกษาดังนี้เป็นการศึกษาปัจจัยจูงใจ ที่มีผลต่อการทำงาน และ ปัญหาที่พบของพนักงานระดับปฏิบัติการในฝ่ายผลิตของบริษัท เอส.เอ็ม.วี. (ไทยแลนด์) จำกัด โดยใช้ทฤษฎีสองปัจจัย (Two-Factor Theory) ของเฟรดริก เฮอริชเบอร์ก (Frederick Herzberg) (อ้างถึงแล้วใน ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ, 2545) ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยจูงใจ (Motivation Factors) อันได้แก่การประสบความสำเร็จในงาน การได้รับการยอมรับนับถือ ลักษณะของงานที่ปฏิบัติ ความรับผิดชอบ ความก้าวหน้าในตำแหน่งงาน และการเจริญเติบโต ส่วนปัจจัยที่สองได้แก่ ปัจจัยบำรุงรักษา (Maintenance Factors) ได้แก่ นโยบายและการบริหารของบริษัท การบังคับบัญชา ความสัมพันธ์กับหัวหน้างาน สภาพการทำงาน ค่าตอบแทน ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน ชีวิตส่วนตัว ความสัมพันธ์กับผู้ใต้บังคับบัญชา สถานภาพ และ ความมั่นคงในการทำงาน

ขอบเขตประชากร

ในการศึกษาดังนี้ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือพนักงานระดับปฏิบัติการในฝ่ายผลิต ซึ่งแบ่งออกเป็น 8 แผนกด้วยกันคือ (1) แผนกต้นแบบและงานตัวอย่าง จำนวน 28 คน (2) แผนกผลิตเทียน จำนวน 40 คน (3) แผนกหล่อโลหะ จำนวน 9 คน (4) แผนกแต่งชิ้นงาน จำนวน 52 คน (5) แผนกเชื่อม จำนวน 66 คน (6) แผนกฝังอัญมณี จำนวน 80 คน (7) แผนกขัดชิ้นงาน จำนวน 62 คน และ (8) แผนกตรวจสอบคุณภาพจำนวน 9 คน รวมเป็นพนักงานระดับปฏิบัติการในฝ่ายผลิตทั้งสิ้น 346 คน

วิธีการศึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นการรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยสอบถามพนักงานระดับปฏิบัติการในฝ่ายผลิตของบริษัท จำนวน 346 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ

2) ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยการค้นคว้าจากเอกสาร บทความ ตำรา วิชาการ ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามโดยแบ่งออกเป็น สามส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ข้อมูลข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยจูงใจที่มีผลต่อการทำงานตามทฤษฎีสอง

ปัจจัยของ Herzberg

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาที่พบ และ ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับ

ปัจจัยจูงใจที่มีผลต่อการทำงาน

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบสอบถาม นำมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ประกอบด้วยความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (Mean)

การวัดระดับความสำคัญ เป็นคำถามแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) (อ้างใน กุณทลี เวชสาร, 2545:48) ซึ่งได้กำหนดหลักเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละระดับ และหลักเกณฑ์การแปลความหมายของระดับค่าเฉลี่ย ดังนี้

คะแนน	ระดับความสำคัญ
5	มากที่สุด
4	มาก
3	น้อย
2	น้อยที่สุด
1	ไม่สำคัญ

คะแนนที่ได้จะนำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยเลขคณิต โดยการแปลความหมายของระดับค่าเฉลี่ย ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2546 : 75)

ค่าเฉลี่ย	4.50 - 5.00	หมายถึงความสำคัญระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.50 - 4.49	หมายถึงความสำคัญระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	2.50 - 3.49	หมายถึงความระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.50 - 2.49	หมายถึงความระดับน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย	1.00 - 1.49	หมายถึงความระดับไม่สำคัญ

สำหรับข้อมูลปัญหาที่พบของผู้ตอบแบบสอบถาม กำหนดหลักเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละระดับ และหลักเกณฑ์การแปลความหมายของระดับค่าเฉลี่ย ดังนี้

คะแนน	ระดับปัญหา
5	มากที่สุด
4	มาก
3	น้อย
2	น้อยที่สุด
1	ไม่พบปัญหา

คะแนนที่ได้จะนำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยเลขคณิต โดยการแปลความหมายของระดับค่าเฉลี่ย ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2546 : 75)

ค่าเฉลี่ย	4.50 - 5.00	หมายถึงปัญหาระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.50 - 4.49	หมายถึงปัญหาระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	2.50 - 3.49	หมายถึงปัญหาระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.50 - 2.49	หมายถึงปัญหาระดับน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย	1.00 - 1.49	หมายถึงระดับที่ไม่พบปัญหา

ระยะเวลาและสถานที่ที่ใช้ในการศึกษา

การศึกษานี้ใช้ระยะเวลารวมทั้งสิ้น 5 เดือน ตั้งแต่เดือน มกราคม 2550 -

พฤษภาคม 2550 ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลเดือน เมษายน 2550

สถานที่ที่ใช้ในการศึกษาคือ บริษัท เอส. เอ็ม. วี (ไทยแลนด์) จำกัด และ

คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่